

การอภิปรายผลการวิจัย

จุดมุ่งหมายสำคัญของการวิจัยนี้ เพื่อจะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ผลของการวิจัยปรากฏว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ($r = .863$, $P < .01$) ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ แบคแมน และ ซีคอร์ด²⁵ (Backman and Secord) และสนับสนุนการวิจัยของ ฟรายมีเออร์ และ เวลล์²⁶ (Frymier and Wells) ที่พบว่ามีความสัมพันธ์กันระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน นั่นคือ ผลการวิจัยนี้ยืนยันว่านักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง ซึ่งเป็นการสนับสนุนให้บิดามารดา อาจารย์ ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาเห็นความสำคัญที่จะปลูกฝังให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพื่อความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการ

เมื่อพิจารณาความแตกต่างของระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ ผลปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งผลของการวิจัย

²⁵Carl W. Backman, and Paul F. Secord, A Social Psychological View of Education (New York: Harcourt; Brace & World Inc., 1968), p. 33.

²⁶Frymier and Wells, loc. cit.

นี้สนับสนุนการวิจัยของ ริด²⁷ (Reed) ที่ศึกษากับนักศึกษาในระดับวิทยาลัยเช่นกัน พบว่าระหว่างกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง และกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับการศึกษากับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาของไฟรมีเออร์ และ เวลล์²⁸ (Frymier and Wells) ที่ค้นพบว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกับนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแตกต่างกัน เท่ากับเป็นการยืนยันถึงความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนว่าเกี่ยวข้องกันจริงตามที่ได้อภิปรายไปแล้ว แต่อย่างไรก็ตาม ยังมีอิทธิพลอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เช่น ระดับสติปัญญา ความถนัดทางการเรียน และการฝึกสัมฤทธิ์ผลของบิตามารคา เป็นต้น บราวน์²⁹ (Brown) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสติปัญญา และความถนัดทางการเรียนของนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย พบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างสติปัญญา ความถนัดทางการเรียนกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การฝึกสัมฤทธิ์ผลของบิตามารคาที่แตกต่างกันก็อาจทำให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันได้ คือ เด็กที่มีบิตามารคาเน้นเรื่องสัมฤทธิ์ผลมากบุตรมักเป็นผู้มีค่านิยมในความสำเร็จในเรื่องการเรียน การเป็นผู้นำและการเข้าสังคมสูง วีรยุทธ วิเชียรโชติ³⁰ กล่าวว่า บิตามารคาที่มุ่งฝึกบุตรในความสำเร็จโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการเรียน

²⁷Reed, loc. cit.

²⁸Frymier, and Wells, loc. cit.

²⁹William Thomas Brown, "Consideration of Interrelation of Five Aptitude and Achievement Factor in Successful Male Undergraduate Students at the University of Montana," Dissertation Abstracts, 29 (1969), 3411-A.

³⁰วีรยุทธ วิเชียรโชติ, "สังคมไมตรีสัมพันธ์กับการพัฒนาประเทศ," วารสารจิตวิทยา (พระนคร: สมาคมจิตวิทยาแห่งประเทศไทย, 2513), หน้า 36.

บุตรจะมีระดับสติปัญญาสูงกว่าเด็กในวัยเดียวกันที่ไม่ได้รับการฝึกหัดทางค่านี และจะพัฒนา
 ค่านิยมในด้านการขอการแข่งขัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มุ่งความสัมฤทธิ์ผลเป็นสำคัญ
 และค่านิยมนี้จะติดตัวตลอดไป การที่บิดามารดาจะมีการอบรมเลี้ยงดูอย่างไรนั้น ย่อมขึ้น
 อยู่กับการศึกษา สถานะทางเศรษฐกิจและสภาพแวดล้อมเป็นสำคัญด้วย ดังนั้น การศึกษา
 ครั้งต่อไปควรจะได้มีการศึกษาตัวแปรดังกล่าวเพิ่มขึ้นด้วย เพื่อให้ผลการวิจัยเป็นที่น่าเชื่อ
 ถือได้อย่างแท้จริง

ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างนักศึกษา
 ชายและนักศึกษาหญิง ผลปรากฏว่าระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างนักศึกษาชายและ
 นักศึกษาหญิงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ว่า
 ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงต่างกัน นั่นคือระดับแรงจูงใจ
 ใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงไม่แตกต่างกัน และผลของการวิจัยนี้ค้าน
 กับผลการวิจัยของ ไฟรมีเออร์ และ เวลล์³¹ (Frymier and Wells) ที่พบว่าระดับ
 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนหญิงสูงกว่าของนักเรียนชาย ในประเทศไทยมีการวิจัย
 ที่ได้ข้อค้นพบคล้ายกับของ ไฟรมีเออร์ และ เวลล์ ได้แก่การวิจัยของ อนันต์ จันทรกี³²
 พบว่า นักเรียนหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชาย การที่ผลการวิจัยครั้งนี้
 ปรากฏออกมาในลักษณะที่ไม่ตรงกับผลของการวิจัยที่เคยทำมาอาจจะเป็นเพราะว่าใน
 ปัจจุบันนี้สังคมไทยยอมรับว่า หญิงและชายมีสิทธิและมีความสามารถเท่าเทียมกัน การ
 อบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาก็มุ่งให้บุตรหญิงและบุตรชายประสบความสำเร็จในด้านการ
 เรียน การงาน และชีวิตส่วนตัวเหมือน ๆ กัน ดังนั้นอาจเป็นไปได้ที่ระดับแรงจูงใจ
 ใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงจึงไม่แตกต่างกัน แต่ผลการวิจัยนี้ไป
 สอดคล้องกับการวิจัยของ อาซุซซาโน³³ (Asuzano) ที่ศึกษากับเด็กอนุบาลในประเทศ

³¹Frymier and Wells, loc. cit.

³²อนันต์ จันทรกี, เรื่องเดิม.

³³Asuzano, loc. cit.

ฟิลิปินส์ พบว่า ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างเด็กหญิงกับเด็กชายไม่แตกต่างกัน
ทั้งนี้ อาจจะเป็นเนื่องจากว่าเด็กในวัยนี้ยังไม่มี ความแตกต่างระหว่างเพศเกี่ยวกับแรง
จูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพื่อให้ผลของการวิจัยนี้เป็นที่แน่ชัดขึ้นควรจะได้มีการวิจัยต่อไป
เกี่ยวกับระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างชายกับหญิงในระดับเดียวกัน คือในวิทยาลัย
ครูแห่งอื่น ๆ และกับระดับอื่น เช่น ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับ
มหาวิทยาลัย เพื่อเปรียบเทียบผลกับการวิจัยนี้ และเปรียบเทียบกับ การวิจัยในต่าง
ประเทศ เพื่อจะได้มีการพิจารณาต่อไปว่า เหตุที่เหมือนกันหรือแตกต่างกันเนื่องมาจาก
อะไร